

22. BÖLÜM

PARTİ İÇİ ÇEKİŞMELER

- İLK AYRILIKLAR
- CHP İLÇE KONGRESİ
- BABA İLE OĞUL KARŞI KARŞIYA
- ZIT KARDEŞLER İKİZ KARDEŞ OLUYOR
- KAMU GÖREVLİLERİ ÜZERİNDEN SEÇİM YATIRIMI
- BAŞBAKAN SIFATIYLA BÜLENT ECEVİT'LE YAPILABİLEN TEK GÖRÜŞME

22. BÖLÜM

PARTİ İÇİ ÇEKİŞMELER

Politika ile ilgilenmeye başladığımda, diğer partilerle olan siyasal tartışmaların değil, "hizipleşme" de denilen parti içi çekişmelerin, en büyük sıkıntı kaynağı olduğunu görerek çok şaşırılmışım. Karşıt partilerle, nihayet seçim zamanlarında kısa bir süre yoğun bir çekişme söz konusuydu; diğer zamanlarda tartışmalar, yerel ortamda değil, partilerin üst kademe yöneticileri arasında veya parlamento ortamında cereyan ediyordu. Buna karşılık parti içi çekişmeler, hem parti genel merkezlerinde ve hem de taşra örgütlerinde, seçim zamanı olsun olmasın süreklilik gösteriyordu.

Demokrasinin ana kuralının, azınlığın görüş ve haklarına da saygı gösterilmek kaydıyla, çoğunluğun görüşünün egemenliği olmasına karşın, bu kurala, parti içi çekişmelerde azınlıkta kalanlar uymamakta ısrarlı olabiliyorlar ve örneğin parti içi bir seçimi kaybedenler, kazananları parti çalışmalarında yalnız bırakmakla kalmıyorlar, perde arkasından, sanki başka partidenmişler gibi, kendi partili arkadaşlarını güç durumda bırakacak söylem ve eylemlerin yanı sıra, diğer partilerle işbirliği içine bile girebiliyorlardı.

Evet, muhalefet olmalıydı, hem ne deniyordu? "*İktidar her rejimde vardır; demokrasi, muhalefetin bulunduğu rejimin adıdır*". Bu, parti içi muhalefet için de geçerliliği olan, doğru bir görüştü. Doğru olmayan, parti içi hiziplerin birbirlerini, " *siyasal hısım*" olarak değil, "*siyasal hasım*" görmeleri idi.

• İLK AYRILIKLAR

Diğer partilerde de vardı ama, parti içi hizipleşmeler en yoğun biçimde sürekli olarak, hep mensubu olduğum CHP'de yaşandı. Parti Genel Merkezi düzeyinde olanlar bir tarafa, Safranbolu'da yerel ortamda yaşananlar da çok ilginçti. İlk uyumsuzluk, 09 Aralık 1973 Belediye seçimleri sonrasında, parti binasında toplanan CHP Belediye Meclis Grubu'nda Belediye Başkan Vekilliği, Belediye Encümen üyeliği ve Belediye Meclisi Başkan Vekilliği için, partili üyeler arasından aday gösterilecek kişilerin belirlenmesinde başladı.

CHP listesinin ilk sırasından Belediye Meclisine giren bir Sayın Üye, kendi istediği kişilerin adaylığında ısrar ediyor, parti grup çoğunluğu başka isimler üzerinde duruyordu. Çok değil, daha 20 gün önce seçim çalışmalarında kol kola olan arkadaşlar, ayrı gruplarda yer almışlar, birbirleriyle çok sert tartışmalara girişmişlerdi. Toplantıya, partinin Danışma Kurulu Başkanı sıfatıyla katılmışım, oy hakkım olmamakla beraber, sorulduğunda rahmetli Belediye Başkanı Hilmi BAYRAMGİL gibi, çoğunluktan yana görüş bildirdim. Bu arada, 1789 Fransız İhtilalini gerçekleştiren

önderlerin, ihtilal sonrasında birbirlerini giyotine göndermeleri, siyasal tarihte *“ihtilal evlatlarını yedi”* diye yer aldığından bahisle, gülerek *“Safranbolu ihtilali sonrasında da evlatlar birbirini yiyor”* anlamında bir benzetmede bulundum. Bu sözlerdeki espriyi anlayacak birikimi olduğundan hiç kuşku duyulmayacak konumdaki Belediye Meclisinin liste başı Sayın Üyesi, *“beni yiyeceklerini itiraf ediyorlar”* diye feverana başladı.

Kimi konulardaki siyasal görüşlerine katılmasam da, yeteneklerini takdir ettiğim, etkin bir partili olarak saygı gösterdiğim ve yakın ilişki içersinde olduğum Sayın Üye ile ilk kez ayrı düşüyorduk. Ne yazık ki, Mart/1974'te ben Belediye Başkanı ve Ekim/1974'te de o Partinin İlçe Başkanı olduktan sonra da, görüş ayrılığımız ve çekişmemiz sürüp gidecekti.

Genel olarak dengeleri korumaya ve kollamaya; uçlardan uzak kalmağa çalışıyordum. Çekişmelerin devamına, hiç kuşkusuz benden kaynaklanan olumsuzluklar da neden olmuş olabilirdi; bu arada arkadaşımın gençliğini ve deneyimsizliğini dikkate alarak daha hoşgörülü olabilir miydim; olsaydım ne sonuç alırdım, bilemem. Ancak, Safranbolu Belediyesi'nin partiden değil, Belediye Başkanı olarak benim tarafımdan yönetilmesi ilkesinden ödün veremezdim ve parti Belediye Meclis Grubu toplantıları için, İlçe Başkanı olarak gönderdiği yazılı emirnameleri kabullenemezdim. Başkanlık odasında görüşüp, birlikte aşağıya indiğimizde Belediye binası önündeki kendi kullandığım arabama binip, gideceği yere götürme önerime karşılık olarak, *“arabanızda sizinle görülmek, beni güç durumda bırakır”* demesini ise, asla hoş göremezdim.

Gerçek odur ki, insanları sadece bir ayıbı, bir yüz karası olanlarla birlikte olmak güç durumda bırakabilir; benimle beraber olmak ise, güç durumda kalmaya değil, ancak partiyi güçlü kılmaya neden olabilirdi.

Bu arada, Ankara'da CHP üst yönetiminde ve Zonguldak parlamenterleri arasında, *“Ecevit'çiler”* ve *“Baykal'cılar”* olarak adlandırılan iki hizip kıyasıya bir çekişme içersinde bulunuyor; Safranbolu'da da Belediye Başkanı Ecevitçiler, Parti Başkanı Baykalcılar safında yer aldığından, yerel ve kişisel nedenler dışında, daha da büyüyen çekişme, ister istemez partililere de yansıyor ve sonuçta, parti güç kaybediyordu. Bu durumda Safranbolu'da iki başkandan biri, diğerini saf dışı bırakmalıydı. Belediye seçimleri 1977 Aralık ayında yapılacağı için, Parti Başkanı şimdilik beklemek zorundaydı. Bu yüzden gücünü ve etkinliğini, o seçimden önce Belediye Başkanının aday olduğu Milletvekilliği önseçiminde, 01 Mayıs 1977 tarihinde gösterecekti.

• CHP İLÇE KONGRESİ

1974'de yapılan CHP İlçe Kongresi'nde seçilen Sayın Parti Başkanı, 1976'da yapılması zorunlu İlçe Kongresinde güven tazelemek

zorundaydı. Bu amaçla, öncelikle her mahalle ve köyde, kayıtlı parti üyelerinin katılımıyla yapılacak mahalle ve köy delegelerinin belirleneceği seçimde başarılı olması gerekirdi. Nitekim başarılı da oldu; Belediye Başkanı'nı bile, oturduğu Yeni Mahalle'den, İlçe Kongresi için delege seçtirmeydi.

1976 yılı Temmuz ayının sonlarında bir Cumartesi günü, avukatlık yazıhanemde oturmakta iken Sayın Parti Başkanı geldi, İlçe Kongresini 14 Ağustos 1976 günü yapmak istediğinden bahsetti; kendisine 06-12 Ağustos 1976 tarihleri arasında 2 nci Safranbolu Mimari Değerleri ve Folkloru Haftası yapılacağını, ben ve Belediye Meclisi üyeleri ile kimi partililer için, bir hafta sonraki 21.08.1976 tarihinin daha uygun olabileceğini söyledim. Olumlu karşıladı, *“Safranbolu İlçe Kongresi için benden tarih belirlememi bekleyen Zonguldak İl Başkanlığı'na, bu tarihi telgrafla bildireyim”* diyerek yanımdan ayrıldı.

Akşam telefonla beni, Zonguldak parti örgütünün önde gelenlerinden, bir yıl sonrasının Zonguldak Milletvekili Avni GÜRSOY aradı; İl örgütünün, Safranbolu İlçe Kongresinin, Parti İlçe Başkanının önerisi üzerine 14.08.1976 günü yapılmasına karar verdiğini bildirdi. *“Parti Başkanı ile 21.08.1976 tarihi üzerinde anlaşmıştık, demek benim ağızımı aramış, kendisine uygun gelen tarihi bildirmiş”* dedim. Tarihi değiştirecek gücüm yoktu, İlçe Kongresi Sayın Parti Başkanının istediği tarihte yapıldı.

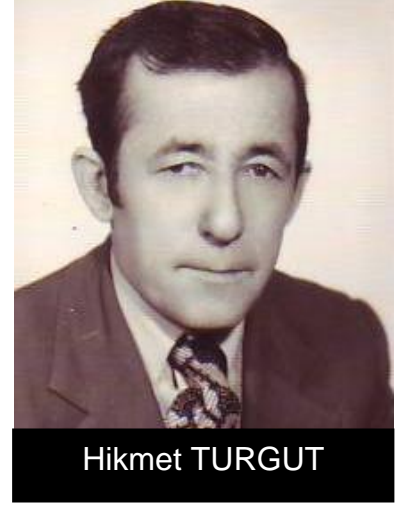
Karşısına rakip olarak, eski parti başkanlarından, emekli İlköğretim Müdürü Hikmet TURGUT'u aday çıkardık. Köylü-şehirli ayrımını bir silah gibi kullanıyorlardı. Eflani'nin bir köyünden, Köy Enstitü'lü bir öğretmen olan Sayın TURGUT'la bu silah susturuldu. Her Parti Kongresinde Divan Başkanı seçimi, delegelerin eğilimini belirlemede önemli bir ölçüttür. Kongre Başkanlığı için, Sayın Parti Başkanı, Zonguldak Senatörü Mehmet Ali PESTİLCİ'yi, biz de Karabük CHP İlçe Başkanı Mehmet Ali BÖLEK'i aday gösterdik; çok az bir oy farkıyla da olsa, adayımız Divan Başkanı seçildi ve hiç unutamam; seçimi kazanan Divan Başkanının, delegelere hitaben *“Senatör Mehmet Ali'yi değil de, işçi Mehmet Ali'yi seçtiğiniz için teşekkür ederim”* demesi çok büyük bir alkışa neden oldu.

Parti Başkanı konuşmasında Belediye çalışmalarını eleştirmiş, genç partilileri Belediyede işe almadığımı dile getirmiş ve benim kimileri için, *“ırımdan, kırımdan gelenler”* deyimimi kullandığımdan yakınmıştı. Konuşmasında, doğru ya da yanlış, Safranboluluların köylüleri horlayan tutumlarından örnekler sıralamaya kalkışması bir talihsizlikti. Oysa ki, kendisi de Safranbolu'nun çok saygın, çok tanınmış bir ailesinin damadıydı. Üzüldüm; delege olamasam da, Belediye Başkanı sıfatıyla konuşmama, parti tüzüğü izin veriyordu. Uzun bir konuşma için hazırlık yapmıştım. Söz aldım, hem yerel, hem de genel konulara değindim; gerekli açıklamaları yaptım. Bu arada, kısa bir süre önce yapılan partinin İlçe Gençlik Kolu Kongresi'nde *“ortanın solu”*nun

kökeninde “bilimsel sosyalizm” olduğunu söyleyen bir parlamentere de, Bülent ECEVİT’in “Ortanın Solu” adlı kitabından pasajlar okuyarak yanıt verdim.

Sayın Parti Başkanı ile kendisini destekleyenlerin eşleri Hanımefendiler, genellikle İlçe Kadın Kolu yöneticileriydiler; bu sıfatlarıyla delege olarak ön sırada oturuyorlardı. Kişiliklerine büyük saygı duyduğum bu hanımefendilerin gözleri önünde, eşleriyle olan siyasal çekişmelerden bahsetmekten çok sıkıldığıma, çok utandığıma da özellikle değinmeliyim.

Seçimlere geçilmeden önce, Kongreye konuk olarak katılan Safranbolu AP İlçe Başkanı Türker AYYILDIZ, bana “*merak etme, seçimi alacaksınız*” dedi. Eski Parti Başkanımızın en yakın sıhri bir akrabasının, her zaman olduğu gibi, yine benden yana tavır koyması büyük bir destektir. Seçim sonucunda az bir farkla da olsa, bizim grubun adayı, emekli öğretmen Hikmet TURGUT Parti İlçe Başkanlığına, listesindeki arkadaşlar da yönetim kuruluna seçildiler.

Hikmet TURGUT

Şimdilik bir siyasal raund kazanmıştım; ancak bunun ilerdeki raundları da kazanabileceğim anlamına gelmediğini, çok geçmeden anlayacaktım. Partinin eski İlçe Başkanı ile uzun süren siyasal çekişmelerimizde hep belirli bir düzeyin korunduğu, kimi zaman kırıcı olunsa da, yıkıcı olunmadığı, uygar ilişkilerin karşılıklı olarak hep sürdürüldüğü, kendisinin nazik bir kişi olduğu ve takdire şayan niteliklerinin asla göz ardı edilemeyeceği özellikle vurgulanmalıdır.⁽¹⁾

● BABA İLE OĞUL KARŞI KARŞIYA

Siyasal çekişmeler sadece aynı parti üyeleri arasında değil, aynı partiden aile bireyleri arasında ve hatta baba-oğul partililer arasında bile olabiliyordu. Aralık/1973 yerel seçimlerinde İl Genel Meclisi Üyeliği için, CHP İlçe örgütü Mehmet ÇAKIR amcaı aday olarak belirlemişti. Sayın ÇAKIR amca yılların partilisiydi, Safranbolu’da ve Ovacuma çevresi başta olmak

⁽¹⁾ Sayın Başkan ile aramızdaki soğukluk, ben Belediye Başkanlığından ayrıldıktan sonra 1980’li, 1990’lı yıllarda yavaş yavaş kaybolmaya başladı. 2000’li yıllarda ise ilişkilerimizin, Bülent ECEVİT 07.10.1975’te Safranbolu’ya geldiğinde, Kıranköy’de halen Safranta’ın bulunduğu binanın üst katındaki CHP Gençlik Kolu Lokali’nden yaptığı konuşmada çekilen, çok kalabalık halkı ve üçümüzü bir arada gösteren fotoğrafları büyütürerek, çerçeveletip bana armağan edecek kadar ileri boyutlara ulaştığına, sevinerek değinmek isterim.

üzere, köylerde de yakından tanınır, saygı duyulurdu. Oğlu Ahmet ÇAKIR da aday olmak istemiş, kabul edilmeyince bağımsız olarak adaylığını koymuştu.

Baba-oğul ÇAKIR'lar, her ikisi de CHP'li seçmenin oyunu alabilirlerdi, bu yüzden oylar bölünür, hiç biri seçimi kazanmayabilirdi. Bu tehlike karşısında çare bulmaya çalışan Parti İlçe örgütü, beni Ahmet ÇAKIR'la görüşüp, adaylığını geri çekmeye razı etmekle görevlendirdi. Arabama, Avukat Ali KALAFATOĞLU ve İhsan ÖZTÜRK'ü de alarak, bir akşam Bartın yolu üzerinde, babasına ait Soğuksu'daki lokantayı çalıştıran Ahmet ÇAKIR'ın yanına gittik. Ricalarımız, hatta yalvarmalarımız sonuçsuz kaldı; babasına kırıldığı bir olay vardı da, onun için mi böyle yapıyordu, onu da anlayamadık. Seçimleri oğul ÇAKIR değil, baba ÇAKIR kazanınca sevindik; ancak Sayın ÇAKIR Amca'nın üç yıl sonra vefatına da hepimiz çok üzüldük.

Bülent ECEVİT, kendi seçim çevresindeki Çaycuma, Gökçebey, Ulus, Bartın, Safranbolu ve Yenice Belediye Başkanları ile bir arada (CHP XXII. Kurultayı –14 Aralık 1974)

• ZIT KARDEŞLER İKİZ KARDEŞ OLUYOR

Parti içi hizipleşmelerde kimi zaman geçici uzlaşmalar olabiliyor, bundan habersiz olanlar güç durumunda kalabiliyordu. 1979 yılında yapılan CHP Zonguldak İl Kongresi'nde yarışacak iki İl Başkanı adayı vardı. Safranbolu İlçe Başkanı Mehmet TORUN'un listesinden seçilmiş İl Kongresi delegeleri olarak ikiye ayrılmıştık, ben ve kimi arkadaşlarım halen İl Başkanı olan aday değil, onun rakibi, lise arkadaşım olan aday destekleme kararlılığı içindeydik. Zonguldak Milletvekili ve Senatörlerinin de her zaman ve her olayda olduğu gibi, iki ayrı grup olduklarını ve ayrı ayrı adaylara destek verdiklerini duymuştuk.

Bir Cumartesi günü, Safranbolu delegasyonu olarak topluca Zonguldak'a gittik, Zonguldak'ta öğrendik ki, uzlaşma olmuş, düne kadar zıt kardeş olan parlamenterler, ikiz kardeş görünümüne bürünmüş ve halen İl Başkanı olan aday üzerinde birleşmiş; delegeler de onlara uymalıymış. Delege iradesine ipotek niteliğindeki bu tutumu eleştirdim.

Bunu duyan İl Başkanı, ertesi gün yapılan İl kongresindeki konuşmasında, çalışmalarından ötürü İl'deki partili Belediye Başkanlarının tümüne, adlarını da ayrı ayrı anarak teşekkürlerini sunmasına karşın, benden hiç bahsetmedi. Safranbolulu delegelerden önce, Karabük delegesi Yenice'li Kemal YILMAZ oturduğu yerden, çok sert bir biçimde kendisine çıkışınca, Başkanın zuhulen, istemeyerek adımı atlamış numarası yapması çok ilginçti.

• KAMU GÖREVLİLERİ ÜZERİNDEN SEÇİM YATIRIMI

Bugün olduğu gibi, 1970'li yıllarda da, kamu kurumlarının il veya ilçelerdeki hizmet birimlerinin üst yönetim kadrolarından biri, herhangi bir nedenle boşaldığında, iktidardaki partiye yakınlığıyla bilinen kişilerden birinin o kadroya atanması istenir; eski iktidar şöyle bir kadrolaşmaya gitti, biz niçin yapmayalım denirdi. Ancak partililer arasında kimin atanması gerektiği konusunda tartışmalar olur, bir isim üzerinde bir türlü birleşilemezdi. Özellikle Karabük Demir Çelik İşletmeleri üst düzey kadroları için, Karabük parti örgütündeki çekişmelerde, partili bilinmenin yanında, hemşehrilik niteliğinin de hep öne alındığına tanık olurduk.

Genellikle Safranbolu'da ve hele Karabük'te bu tartışmaların hep dışında kalmağa çalıştım. Ancak, Demir Çelik İşletmelerinin bir üst düzey yöneticiliğine, Safranbolulu bir okul arkadaşımın atanmasını, bir grup partili gibi çok istiyordum. Başarılı olundu; mahalle arkadaşım, bir başka Safranbolulunun görevden alınmamasında ise, başarılı olamadım.

Parti içi çekişmelerde, ileriye dönük hesaplar önemli bir etken oluyordu. Özellikle, parlamenterler ile ilerde parlamenter olması söz konusu olabilecek kişiler hep birbirlerini kolluyorlardı. Safranbolu'da şöyle bir olay yaşandı. Çok köklü bir CHP'li, oğlunun kayınbiraderini Safranbolu'daki bir kamu kuruluşunun başına getirmek istiyordu. Belediye Başkanı olarak benden yardım istedi; kabul etmeyince, konuyu bir milletvekiline götürdü.

Milletvekili Safranbolu'da benimle konuştu; kendisine, o kamu kuruluşunun halen başında bulunan kişinin, herkesin takdirini kazanmış, dürüst, çalışkan ve çok başarılı bir memur olduğunu, çok yararlı hizmetleri bulunduğunu anlattım. Üstelik üniversite mezunuydu, yerine getirilmek istenilen ise, orta öğrenimliydi.

Benim bu objektif görüşlerime karşın, tipik bir partizanlık sergilenerek, istek yerine getirildi. Hiç beklemediğim, hiç düşünemeyeceğim biçimde, gelecek seçimlerde milletvekili aday adayı veya aday olarak, o memurun beni destekleyebileceği olasılığında korkulduğunu öğrendim. Oysaki o memurla benim ne yakın bir ilişkim vardı ve ne de kendisi, görevini politikaya alet edecek bir kişiydi. Yanlış bir değerlendirmeye, haksız bir yoruma kurban gitti.

• BAŞBAKAN SIFATIYLA BÜLENT ECEVİT'LE YAPILABİLEN TEK GÖRÜŞME

Parti içi hizipleşmeler sonucu, bir ildeki Belediye Başkanları da, Belediyeleri ile ilgili işleri, Ankara'da aynı hizipten parlamenterler aracılığıyla sonuçlandırmak çabasında olurlardı. Özellikle partili Bakanlara ulaşılrken, o Bakanla aynı hizipten bir parlamenterle beraber olunabilirse sorunlar daha kolaylıkla çözülebiliyordu. Bunları kısa zamanda öğrenebilmişim, ama Başbakan Bülent ECEVİT'e bir türlü ulaşamıyordum.

Oysa, benden önceki Belediye Başkanı Ömer AN'ın, akşam Safranbolu İşçi Lokalinden, zamanın Başbakanı Sayın DEMİREL'e telefon edip, sorunlarını aktarabildiğinden bahsediliyordu. Ben nasıl olur da, üstelik bizim İlimizin Milletvekili olan Başbakan Sayın ECEVİT'e ulaşamazdım. Kimi partililer beni beceriksiz buluyorlardı. Başbakan'la telefonla istenildiğinde hemen konuşabilmenin, mümkün olsa bile, doğru olmayacağını biliyordum; ama hiç değilse, kendi seçim çevresinden bir yerel yetkilinin randevu istemi de, geciktirilmeksizin hemen karşılanmalıydı.

Parti içi aynı görüşleri paylaştığımız, Zonguldak Milletvekilleri Burhan KARAÇELİK ve Avni GÜRSOY ile Senatör Behiç SONBAY aracı oldular, 1978 yılı içinde Karabük ve Safranbolu Belediye Başkanları ile Parti İlçe Başkanlarının hep bir arada, TBMM'ndeki Başbakanlık odasında, Sayın ECEVİT'le görüşebilmeleri için randevu alındı . Kültür Bakanlığı, Turizm Bakanlığı, İmar ve İskan Bakanlığı ile Karayolları Genel Müdürlüğü'nü ilgilendiren konuları içeren 4 dosya hazırladım, randevu günü Ankara'ya gittik.

Sayın parlamenterlerimiz bizi TBMM'ndeki randevu yerine götürdüler, bir süre sonra Başbakanın geldiği bildirildi; özel kalemi ve parlamenterlerimiz bize 10 dakika ayrıldığını söylediler ve içeri alındık. Sayın ECEVİT bizi, hep bilinen nezaketi ve alçak gönüllülüğü ile karşıladı. Zaman dardı, Karabüklülerden önce söze başlamalıydım. Öyle yaptım, baktım Sayın ECEVİT not alıyor, *"Efendim, anlatacaklarımı bu dosyalarda sunuyorum"* deyince, dosyalarımı aldı. Üzerlerine *"incelenmesi ricasıyla"* yazarak ilgi mercilere havale etti. Ben niye *"gereğini rica"* diye yazmadığına üzülürken, kapı açıldı; özel kalem müdürü, beklenen yabancı konuğun geldiğini bildirdi ve bu yüzden Karabük Belediye Başkanı Sabahattin ORAL, ancak birkaç cümle konuşabildi. Sayın ECEVİT'le Başbakan sıfatıyla başka görüşmem olmadı, dosyalardaki isteklerimin de hiç biri gerçekleşmedi.

1987'de yapılan referandumla, diğer eski politikacılar gibi siyasal yasaklılık dönemi sona erdikten sonra, Sayın ECEVİT 1991 seçimlerinde, yeni partisi DSP'den tekrar Zonguldak milletvekili oldu; daha önceleri bayram ve yılbaşılarını kutladığım Sayın ECEVİT'i bu kez, tekrar ilimiz milletvekili olmalarından duyduğum memnuniyet nedeniyle kutladım.

Teşekkürlerini bildirir yanıtını aldım. Bir süre sonra DSP Genel Başkan Yardımcısı Rahşan ECEVİT imzasıyla bana matbu bir anket formu gönderildi. Benim özgeçmişime ilişkin bilgiler isteniyordu, doldurup gönderdim. Doğal olarak 1980 öncesi Safranbolu'da CHP'den Belediye Başkanlığı yaptığımı, CHP Zonguldak milletvekili adayı olduğumu da bildirdim. İşte bundan sonra Sayın ECEVİT'le ilişkim kesildi, bayram kartlarım yanıtızsız kaldı. Buna, eski bir CHP'li olduğumu bildirmemin neden olduğu söylendi. Oysa ben, 12 Eylül 1980 hareketinden sonra CHP'den istifa ederek yeniden memuriyete başlamış; 1992 yılında CHP tekrar açılana kadar, sürekli DSP'ye oy vermiş ve hep Sayın ECEVİT'i savunagelmıştim. CHP'li olmak bir suçsa, zamanın CHP Genel Başkanı olarak Sayın ECEVİT, suçluların elebaşısı konumunda olmalıydı.

Daha sonra 1997 yılında, Başbakan Mesut YILMAZ'ın kurduğu, 55 inci Hükümetin Başbakan Yardımcısı ve Devlet Bakanı olduğunda Sayın ECEVİT'i kutlamak için Başbakanlıktaki makamına gittim. Özel kalem müdürü beni tanıdı, 1980 öncesinde Turizm Bakanlığında çalışırken bir Fransız'la birlikte Safranbolu'ya geldiğini, kendisine yardımcı olduğumu söyledi; ancak Sayın ECEVİT'in kimseyi kutlama için kabul etmediğini, gelenlerin isimlerini aldırıldığını, daha sonra onların çağrılacağını bildirdi ve benim ismimi de not etti. Birkaç kez özel kalem müdürüne telefon ederek hatırlattım; hiç kimseyi çağırmadıkları yanıtını aldım

.Ağustos/1998 sonunda Bakanlar Kurulu Kararnamesi'yle Başbakanlık Yüksek Denetleme Kurulu üyeliğine atandım. Benimle birlikte atanan Kurul Başkanı ile diğer üyeleri, yanda bir fotoğrafı yer alan Kurulumuzun bağlı olduğu Devlet Bakanı Prof.Dr. Sayın Hikmet Sami TÜRK, atama kararnamesinde imzaları bulunan Cumhurbaşkanı ve Başbakan ile birlikte, koalisyon ortağı siyasi partilerin genel başkanları olan Bakanlara ve dolayısıyla Başbakan Yardımcısı Bülent ECEVİT'e de takdim etmeyi uygun bulmuştu. Sayın ECEVİT'le 19 yıl sonra, Ekim/1998'te ilk kez karşı karşıya geliyordum. Doğal olarak beni sima olarak tanımaları da, isim olarak

Prof. Dr. Hikmet Sami TÜRK
Devlet Bakanı

anımsamaları da beklenemezdi. Bakanım, beni Sayın ECEVİT'e, Kurul Üyesi Kızıltan ULUKAVAK olarak takdim ederken, memur olarak ne fiilen ve ne de hukuken, o sırada CHP ile hiçbir ilişkim olmamasına karşın, "efendim ben, 1980 öncesinde sizin partinizin Safranbolu Belediye Başkanıydım" demek cesaretini kendimde bulamadım. Benim için çok acı da olsa, nasıl bir tepki göstereceklerini bilemediğim için, olası bir olumsuzluktan kaygılandım.